

David Hewson

DE KILLING 3

ISBN 978-90-225-6815-6
ISBN 978-94-6023-975-5 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Killing III*
Vertaling: Herman van der Ploeg
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: Plainpicture/Matton, foto Sofie Gabol: DR/Tine Harden
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

This book is a work of fiction based on the BAFTA Award-winning TV series written by Søren Svestrup. Names, characters, places and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

© 2014 David Hewson
All rights reserved.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woensdag 9 november

Ze gaven haar altijd de jonkies. Deze keer heette hij Asbjørn Juncker, drieëntwintig jaar oud, pas sinds kort als rechercheur aangesteld. Op een vervallen autokerkhof aan de rand van het haventerrein speurde hij opgewekt tussen het schroot van oude wrakken.

‘Er ligt hier een arm!’ riep hij terwijl hij om het roestende karkas van een aftandse Volkswagen-Kever heen liep. ‘Een arm!’

Madsen stuurde een team om de omgeving uit te kammen. Hij keek Lund aan en zuchtte. Asbjørn was die ochtend vanuit de provincie op de Politigården gearriveerd en toegewezen aan Moordzaken. Nog geen kwartier later, terwijl Lund met een half oor naar het nieuws luisterde – de financiële crisis, de aanstaande algemene verkiezingen – belde iemand van de sloop met de mededeling dat ze een lijk hadden gevonden. Of preciezer gezegd, delen ervan, verspreid tussen het schroot. Waarschijnlijk een zwerver uit de sloppen in de buurt van het verlaten haventerrein. Iemand was over het hek geklauterd om iets te stelen, was in slaap gevallen was in een auto en was ter plekke gedood toen het wrak door een van de reusachtige kranen was gegrepen.

‘Vreemde plaats voor een dutje,’ zei Madsen. ‘De grijper heeft hem doormidden gereten. Daarna is hij in nog meer stukken gehakt. De kraanmachinist stikte bijna in zijn koffie toen hij het merkte.’

De herfst in Kopenhagen was bijna voorbij en maakte langzaam plaats voor de winter. Grijze lucht. Grijs land. Grijs water voor hen, met een grijs schip dat een paar honderd meter uit de kust lag.

Lund had een bloedhekel aan deze plek. Tijdens de Birk Larsen-moordzaak had ze hier gezocht naar een pakhuis dat eigendom was van de vader van het vermiste meisje. Theis Birk Larsen was weer vrij, nu hij zijn straf had uitgezeten voor het doden van de man die hij had aangezien voor de moordenaar van zijn dochter. Lund had begrepen dat hij weer als verhuizer werkte. Jan Meyer, haar partner die tijdens dat onderzoek werd neergeschoten, was nog steeds invalide en werkte bij een instantie voor gehandicapten. Ze had hem en de familie Birk Larsen ontlopen, hoewel die zaak nog steeds door haar hoofd spookte.

Ze keek over het grauwe water naar het schip dat op zijn laatste rustplaats voor anker lag. Soms hoorde ze nog het gemompel van spoken. Zoals nu.

‘Je gaat toch niet echt bij de OPA werken?’ vroeg Madsen.

Op de Politigården werd veel geroddeld. Ze had kunnen weten dat het bekend zou worden.

‘Ik krijg vandaag een medaille vanwege mijn vijftienvijftigjarig dienstverband. Je kunt niet eeuwig in de vrieskou naar ledematen van dode mensen blijven staren.’

‘Brix wil je niet kwijt. Je bent soms lastig en dwars, maar niemand wil je zien vertrekken. Lund...’

‘Wat?’ krijste Juncker terwijl hij zich moeizaam tussen de autowrakken door wurmde. ‘Ga je de godganse dag paperclips zitten tellen?’

De OPA – Operaties, Planning en Analyse – deed nog wel wat meer dan dat, maar ze had niet de behoefte om hem dat te vertellen. Juncker had iets wat haar aan Meyer deed denken. Dat aanmatigende. De afstaande oren. En ook een vreemde, kwetsbare onschuld.

‘Ze hebben me een goede begeleider beloofd...’ begon de jonge politiemans.

‘Hou je mond, Asbjørn,’ zei Madsen. ‘Die heb je al.’

‘En ik zou graag Juncker genoemd willen worden. Niet Asbjørn. Iedereen wordt hier met zijn achternaam aangesproken.’

Ze hadden nu zes stukken van het lijk van een halfnaakte man van middelbare leeftijd gevonden. Juncker had het zevende deel ontdekt.

Naast de Kever stond een oude kruiwagen. Ze vroeg de beheerder van de sloop om de prijs ervan. Hij leek een beetje verbaasd, maar kwam snel genoeg met een bedrag. Lund gaf hem een paar bankbiljetten en zei tegen Juncker dat hij hem in de kofferbak van haar auto moest zetten.

Hij zette zijn handen in zijn zij.

‘Gaat er nog iemand naar die arm van mij kijken of niet?’

Tegendraadse jongemannen. Ze begon eraan gewend te raken. Mark zou die avond met zijn vriendin bij haar komen eten. Het eerste bezoek in haar nieuwe huis, een keurig, houten optrekje aan de rand van de stad. Ze vroeg zich af of hij zou komen of dat hij weer een of andere smoes zou bedenken.

Juncker knikte naar de fotograaf die foto’s nam van de plek waar hij had gestaan en stak toen een vinger op, als een schooljongen die een lijstje aftelde.

‘Geen identiteitsbewijs. Maar hij heeft een gouden ring en een paar tatoeages. En de huid is gerimpeld, alsof hij in het water heeft gelegen.’ Hij wees naar het vlakke, roerloze water van de haven. ‘Daar.’

Lund keek naar de beheerder van de sloop en toen naar het verlaten gebied achter de nabijgelegen muur.

‘Dat was vroeger een groothandel,’ zei ze. ‘Wat is het nu?’

Hij had een droevig, intelligent gezicht. Niet wat ze in een oord als dit zou verwachten.

‘Het was een van de hoofdterminals van Zeeland. De groothandels waren slechts een extraatje voor de havenarbeiders.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Daar zijn er niet veel meer van. En er komen nog maar een paar containers binnen. Toen het slecht begon te gaan is bijna alles gesloten. Bijna duizend man in één klap ontslagen. Ik werkte als opzichter bij het laden van de vracht. Al vanaf het moment dat ik van school kwam...’

Hij sprak er niet graag over. Daarom sleepte hij de kruiwagen naar de auto van Lund, opende de achterklep en zette hem naast een paar rozenstruiken in potten.

‘Hij heeft in het water gelegen. Hij heeft tatoeages,’ herhaalde Juncker. ‘Op zijn arm zitten kerven die met een mes lijken aangebracht.’

De naastgelegen sloppenwijk bestond uit een uitgestrekt rommeltje van golfijzer, roestige vrachtwagens en caravans op het parkeerterrein van de oude werf. Dat was hier nog niet toen ze achter de moordenaar van Nanna Birk Larsen aan zat.

‘Het was een zwerver die hier iets wilde stelen,’ onderbrak Madsen hem. ‘Wij nemen de foto’s. Jij mag proberen het rapport te schrijven, als je wilt. Ik zal het voor je nakijken.’

Dat vond Juncker echt niet leuk.

‘Er komen moeilijkheden van als we hier niet goed ons best doen,’ zei hij.

‘Hoezo?’ vroeg Lund.

‘Politici op komst.’ Hij knikte naar de beheerder die Lunds planten nauwkeurig bekeek, kennelijk niet onder de indruk. ‘Dat heeft hij me verteld. Een fotomoment met al die daklozen.’

‘Zwervers stemmen niet,’ mopperde Madsen.

‘En ze dragen ook geen gouden ringen,’ bracht Juncker naar voren. ‘Hebben jullie gehoord wat ik zei? De hoge pieten gaan praten met de mensen die op het haventerrein zijn achtergebleven. Troels Hartmann schijnt te komen. Over een uur.’

Kwelgeesten.

Er was hier net een nieuwe bij gekomen. Hartmann was verdachte geweest in de zaak-Birk Larsen. Zijn ambitie en arrogantie hadden zijn carrière bijna verwoest. De mooie jongen, noemde Meyer hem. De knappe Kopenhaagse politicus aan wie geen narigheid bleef kleven. Zodra hij van blaam was gezuiverd wist hij na een onwaarschijnlijke overwinning burgemeester van de stad te worden. Tweeënhalf jaar geleden, na een venijnige campagne over de instortende economie, won hij de algemene verkiezingen en werd hij namens de Liberalen premier van een nieuwe coalitie.

‘Hartmann was betrokken bij die grote zaak van jou,’ voegde Juncker eraan toe. ‘Dat weet ik nog.’

Het leek allemaal zo kort geleden.

‘Was jij toen hier?’ vroeg ze zonder nadenken.

Asbjørn Juncker lachte hardop.

‘Hier? Dat was heel lang geleden. Ik heb erover gelezen toen ik nog op school zat. Waarom denk je dat ik bij de politie wilde? Het klonk...’

‘Zes jaar,’ zei Madsen. ‘Meer niet.’

Lange jaren, dacht Lund. Ze werd binnenkort vijfenveertig. Ze had een eigen stekje. Een saai, eenvoudig, afgezonderd leven. De relatie met haar zoon moest opnieuw opgebouwd worden. Op bittere herinneringen uit het verleden zat ze niet te wachten. Evenmin op nieuwe nachtmerries voor de toekomst.

Ze zei tegen Madsen dat hij moest blijven zoeken en dat hij ervoor moest zorgen dat er niets onwelgevalligs zou uitlekken naar de media of het naderende politieke circus. Daarna reed ze terug naar de Politigården. Een laurier-boompje stond schommelend op de vloer voor de passagiersstoel. Ze trok haar uniform aan, blauwe rok, blauw jasje, en bekeek de anderen die een medaille in ontvangst kwamen nemen voor hun trouwe dienst. Ze leken zo veel ouder dan zij zich voelde.

Brix dook op en begon te zeuren over de baan bij de OPA.

‘Ik heb je hier nodig,’ zei hij. De lange chef Moordzaken met zijn harde, verwerde gezicht nam haar van top tot teen op. ‘Die kleren passen niet bij jou.’

‘Hoe ik me kleed is mijn zaak. Geef je me een goede aanbeveling?’ Daar zat ze over in. ‘Ik weet dat ze bepaalde dingen uit het verleden niet zullen waarden. Daar kun je kort over zijn.’

‘Mensen gaan naar de OPA als een soort prepensioen. Ze geven het op. Jij hebt nooit...’

‘Ja, dat weet ik.’

Hij mompelde iets wat ze niet verstond. Toen: ‘Je das zit scheef.’

Lund frunnikte eraan. Brix zag er onberispelijk uit in zijn beste pak, fris gestreken overhemd, alles volmaakt. Hoe langer hij naar de das staarde, hoe erger het werd.

‘Kom hier,’ zei hij terwijl hij haar eindelijk hielp. ‘Ik zal met hen praten. Je maakt een fout. Besef je dat?’

Het onheilspellende, roodbakstenen kasteel Drekar was ooit een klein jachtverblijf van de lagere adel geweest. Later kocht de grootvader van Robert Zeuthen het huis, breidde het uit en noemde zijn creatie naar de met drakenkoppen uitgeruste Vikingschepen. Hij was vast van plan een dynastie op te

bouwen en was dol op zijn fort in het woud. De overdreven kantelen, de uitgestrekte, goed onderhouden landerijen die uitkwamen bij woeste bossen en de zee. En de rijk gedecoreerde, grote gargouille die hij aan de zeezijde had gebouwd, een triomferende fantasiedraak, symbool van het bedrijf dat hij had opgericht.

De oceanan was nooit ver uit de gedachten van de man die Zeeland had opgebouwd. Zeuthen, begonnen in de eerste jaren na 1900, had een klein familiebedrijf getransformeerd tot een multinational met een vloot van duizenden schepen. Zeuthens vader Hans had de expansie voortgezet nadat hij het bedrijf had geërfd. Dochterbedrijven op het gebied van financieel beheer en IT, adviesafdelingen, hotels en reisbureaus en zelfs een binnenlandse supermarktketen droegen het logo van Zeeland: drie golven onder de Drekardraak.

Toen Hans Zeuthen overleed, vlak voordat Troels Hartmann premier werd, was zijn clan een vaste waarde in het sociale, economische en politieke landschap. En daarna kwam het concern in handen van zijn zoon als bedrijfsvoerend eigenaar en voorzitter van de raad van bestuur.

Robert, derde generatie, was uit ander hout gesneden. Hij was een rustige, introverte man van veertig en hij liep op dat moment door het bos rond zijn familiehuis, op zoek naar Emilie, zijn negen jaar oude dochter.

Dichte bossen, kaal in de winter. Zeuthen liep langs de bomen, over het tapijt van bronzen herfstbladeren, en riep haar naam. Luid, maar met affectie. Zijn troonsbestijging bij Zeeland had wel een tol geëist. Achttien maanden geleden had zijn vrouw Maja hem verlaten. Over een tijdje werd de scheiding officieel. Ze woonde nu samen met een arts van het grootste ziekenhuis in de stad terwijl Zeuthen de rol van alleenstaande vader speelde. Hij zorgde zo veel voor Emilie en haar zesjarige broertje Carl als werd toegestaan in de scheidingsovereenkomst, en in hoeverre zijn altijd drukke werkzaamheden het toelieten.

Hans Zeuthen had een tijd van groei en welvaart meegemaakt. Voor zijn zoon was het heel anders. De recessie en falende bedrijfsvoering hadden Zeeland hard getroffen. Het bedrijf had al vier jaar achtereens mensen moeten ontslaan en er was nog steeds geen teken van werkelijk herstel. Verschillende dochterbedrijven waren verkocht, andere voorgoed gesloten. Het bestuur werd ongerust. Investeerders vroegen zich openlijk af of de onderneming wel in handen van de familie moest blijven.

Robert Zeuthen vroeg zich af wat ze nog meer verwachtten. Bloed? De crisis had hem zijn huwelijk gekost. Zijn kostbare gezin. Hij had niets meer te geven.

‘Emilie?’ riep hij opnieuw te midden van de kale bomen.

‘Papa.’ Carl was stilletjes achter hem aan gelopen. Hij sleepte een speel-

goeddinosaurus met zich mee. ‘Waarom praat Dino niet meer?’

Zeuthen sloeg zijn armen over elkaar en liet zijn blik op zijn kleine zoon rusten.

‘Misschien omdat je hem uit je slaapkamerraam hebt gegooid? Om te zien of hij kon vliegen?’

‘Dat kan Dino niet,’ zei Carl onschuldig.

Hij woelde door het haar van de jongen en gaf hem gelijk. Toen riep hij weer om zijn dochter. Nog één dag, dan moesten de kinderen weer terug naar hun moeder. Dan zou het beste deel van hem weer vertrekken. En daar hoorde Maja ook bij.

Een gestalte kwam tussen de bomen vandaan rennen. Blauwe jas, roze laarsjes, rappe beentjes, wapperend blond haar. Emilie Zeuthen stormde op hem af en sprong omhoog naar zijn borst, armen wijd, een en al ondeugendheid op haar knappe gezicht.

Altijd weer hetzelfde uitdagende spelletje. Waarmee ze zo’n beetje vanaf het moment dat ze kon praten was begonnen.

De bedoeling was: vang me, papa. Vang me.

En dat deed hij.

Toen hij was uitgelachen kuste Zeuthen haar koude wang en zei: ‘Ooit loopt het nog eens verkeerd af, meisje. Ooit laat ik je vallen.’

‘Nee, dat doe je niet.’

Ze had een heldere, scherpe stem. Een slim kind. Wijs voor haar leeftijd. Emilie maakte Carl het leven zuur. En dat gold ook voor de staf in Drekar, hoewel ze daarom niet minder dol op haar waren.

‘Nee, dat doe je niet, pap,’ herhaalde Carl, waarna hij zijn dinosaurus zogenaamd in de kuit van zijn vader liet bijten.

‘Waar was je?’

‘Wandelen. Je hebt het beloofd.’

‘Ik zei dat je een huisdier mocht nemen. Alles behalve een kat. Ik moet er met mama over praten. Onder ons...’

Ze keek bedrukt. Carl eveneens. Zeuthen had nooit kunnen denken dat hij Maja zou kwijtraken, en zijn kinderen ook een beetje. Hij had geen idee wat hij als troost moest zeggen, kon de ongedwongen woorden die van hem werden verwacht niet vinden.

In plaats daarvan nam hij hen bij de hand, Carl links, Emilie rechts, en samen wandelden ze langzaam naar huis.

Niels Reinhardt stond met zijn zwarte Mercedes op de oprijlaan. Een van de vele erfenissen van zijn overleden vader. Reinhardt was de persoonlijke assistent van de familie, de contactpersoon tussen de familie Zeuthen en het bestuur, een regelaar en afsprakenmaker. Hij deed dat werk al toen Robert zelf nog een kind was. Hij was inmiddels vierenzestig, een lange, hartelijke

man, altijd keurig in pak. Hij wekte de indruk nog jaren mee te kunnen.

Reinhardt had de krant in zijn handen. Zeuthen had het artikel al gelezen. Een exclusief verhaal waarin werd beweerd dat Zeeland haar belofte aan de regering van Hartmann zou breken en haar hoofdkwartier in Denemarken zou opgeven.

‘Hoe komen ze aan die leugens?’ vroeg Zeuthen.

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Reinhardt. ‘Ik heb het bestuur laten weten dat je meteen een vergadering wilt houden. De mensen van Hartmann zijn razend. Uiteraard krijgt hij nu de pers op zijn dak.’

Maja stond op de trap voor het huis. Groene anorak en spijkerbroek. Ze hadden elkaar in hun studententijd ontmoet. Verliefd worden leek toen zo gemakkelijk, zo natuurlijk. Ze had niet geweten wie hij was, en toen ze erachter kwam kon het haar niet veel schelen. Hij was die stijve, verlegen, weinig aantrekkelijke rijke jongen. Zij was de mooie, blonde dochter van charmante hippieouders die een biologische boerderij hadden op Fyn. Ze hadden nauwelijks onenigheid gekend, tot het moment dat zijn vader stierf en de omstandigheden hem dwongen de teugels van Zeeland in handen te nemen. Daarna...

Ze liep de traptreden af. Het gezicht dat hij zo liefhad stond boos en wrokig. Reinhardt, die bedreven was in het aanvoelen van situaties, nam de kinderen bij de hand, zei iets over het zoeken van droge schoenen en leidde hen naar het huis.

‘Wat is dit?’ zei ze en ze haalde een stuk papier uit haar jaszak.

Foto’s van een cypers katje. Kleine handjes die de vacht streelden. Op een van de foto’s drukte Emilie het beestje tegen haar buik terwijl ze stralend in de lens keek.

Zeuthen schudde zijn hoofd.

‘Ik ben naar de school geweest, Robert! Vorige week deed ze al zo raar tegen me. Ze wilde niks zeggen. Alsof ze een of ander geheim had.’

‘Volgens mij voelt ze zich prima.’

‘Hoe zou jij dat moeten weten? Hoeveel tijd breng je met haar door als ze hier is?’

‘Zo veel als ik kan,’ zei hij. Dat was niet gelogen. ‘Ik heb gezegd dat ze geen kat zou krijgen...’

‘Hoe is ze er dan aan gekomen? Ze is allergisch voor katten.’

‘Als ze hier zijn staan de kinderen voortdurend onder toezicht, of ik er nu bij ben of niet. Dat weet je, Maja. Waarom vraag je het niet aan je moeder? Je had niet helemaal hierheen hoeven komen. Je had kunnen bellen.’

‘Ik ben hier om ze mee te nemen.’

‘Nee,’ zei Zeuthen onmiddellijk. ‘Volgens het rooster krijg jij ze morgen pas. Ik los dit wel op.’

Reinhardt en de kinderen verschenen weer in de deuropening. Hij keek alsof hij iets moest vertellen. Zeuthen liep naar hem toe, luisterde. De staf van Hartmann eiste een verklaring. De raad van bestuur zou binnen een uur samenkomen.

‘Er is een lijk gevonden op ons terrein bij de havens,’ voegde hij eraan toe.

‘Een van onze mannen?’

‘Daar zijn geen aanwijzingen voor, Robert.’

Het gebeurde zo snel dat Zeuthen niets kon doen. Maja wurmde zich langs hem heen, liep naar Emilie en pakte haar handen.

‘Ik wil weten hoe het zit met die kat,’ drong ze aan.

Het meisje probeerde zich los te trekken.

‘Emilie!’ krijste Maja. ‘Dit is belangrijk!’

Zeuthen boog zich voorover en zei teder: ‘Mammie moet het weten. En ik ook. Van wie is die kat? Zeg het alsjeblieft.’

Ze leek weer een klein meisje. Een onzeker, ongrijpbaar kind. Emilie zei niets. Ze verzette zich toen Maja de mouwen van haar blauwe jas optrok.

Rode huid, opgezet en gezwollen.

Ze trok de trui van het meisje omhoog. Dezelfde felle uitslag op haar buik.

‘Er is hier een kat,’ briede Maja. ‘Ben je niet goed wijs? Ik ga nu meteen met haar naar het ziekenhuis.’

Hij had pas gemerkt hoe driftig ze kon zijn toen hun huwelijk barsten begon te vertonen. Nu was die drift er weer, luid en gemeen.

Carl drukte zijn handen tegen zijn oren. Emilie bleef verstijfd staan, stil en schuld bewust. Reinhardt zei iets over het uitstellen van de bestuursvergadering, maar Zeuthen hoorde het nauwelijks.

Verantwoordelijkheden. Ze gingen nooit weg.

Zeuthen ging op zijn hurken zitten en keek zijn dochter in de ogen.

‘Waar was die kat, Emilie? Toe...’

‘Dat is nu toch niet meer van belang?’ schreeuwde Maja. ‘Dat regel ik later wel. Ze gaat naar het ziekenhuis...’

Emilie Zeuthen begon te huilen.

Troels Hartmann hield van campagne voeren. Vooral als zijn tegenstander een linkse windbuil als Anders Ussing was. Het Deense politieke wereldje was een heksenketel van kleine partijen die vochten voor het recht om vrede te sluiten met hun vijanden en zelf een beetje macht te vergaren. In het huidige klimaat hadden alleen de liberalen van Hartmann en de socialisten van Ussing de kans om voldoende stemmen te winnen voor het ambt van premier.

Ze lagen dicht bij elkaar in de peilingen. Eén fout kon de balans gemakkelijk naar de andere kant doen doorslaan. Maar hij vertrouwde erop dat zo iets eerder een schreeuwlelijk als Ussing zou overkomen dan een van zijn eigen

zorgvuldig in het gareel gehouden supporters. Morten Weber, de sluwe campagneleider die ervoor gezorgd had dat hij het burgemeesterschap van Kopenhagen had gewonnen, was hem naar Christiansborg gevolgd. Hij had Karen Nebel ingehuurd, een listige media-adviseur die goed overkwam op de tv en die als politiek commentator had gewerkt voor de publieke omroep. Hartmann had nooit eerder zo'n sterk team gehad. En hij had zelf ook de nodige troeven achter de hand, hoewel hij zich afvroeg of hij die nog nodig zou hebben nu hij hoorde hoe Ussing probeerde zijn toehoorders op te juttten in de vervallen haventerminal van Zeeland.

Het was een typerende opkomst voor deze bedrijfstak: kantoorvrouwen, een handvol potige stuwadoors met veiligheidshelmen, wat zeelieden, de meesten niet geïnteresseerd in politiek, maar wel blij dat ze even weg konden van hun werk. Het podium bevond zich op een open bestelauto, naast een stel glimmende cilindervormige containers in een open gebouw onder een dak van golfijzer. De tv-ploegen hadden vooraan plaatsgenomen, de verslaggevers zaten in de stoelen daarachter.

Ussing kwam voor de dag met dezelfde leuzen die hij sinds het begin van de verkiezingscampagne overal in Denemarken had laten horen.

‘Deze regering laat de gewone burgers van Denemarken verhongeren om de zakken van de rijken die hen bestelen te vullen.’

Hartmann keek recht in de tv-camera's, glimlachte en schudde zijn hoofd.

‘En vandaag,’ brulde Ussing, als de vakbondsleider die hij ooit was, ‘zien we wat Hartmanns zwakte ons heeft opgeleverd.’

Hij toonde de krant van die ochtend, met de kop dat Zeeland uit Denemarken zou vertrekken om zich te vestigen in een land in het Verre Oosten met lage belastingen.

‘Een van de grootste werkgevers sluit zich nu aan bij de exodus. Wij krijgen de rekening en zij verschepen hun banen naar Azië.’

Goedkeurend gemompel, geknik van witte helmen. Hartmann pakte de microfoon.

‘Een gezonde industriële politiek is goed voor iedereen, Anders. Als we Zeeland tevreden kunnen houden, zullen ze in ruil meer Deense werknemers...’

‘Zo gaat het niet meer!’ schreeuwde Ussing. Hij sloeg op de krant. ‘Je hebt een oogje dichtgeknepen voor hun monopoliepositie. Je hebt een wit voetje bij ze gehaald met je belastingverlagingen en oliesubsidies...’

De opruiende taal begon te werken. Hier en daar werd gejuicht en af en toe klonk een applausje.

‘De enige die een wit voetje haalt ben jij,’ onderbrak Hartmann hem. ‘Gekmakzuchtige woorden. Onverantwoord. Je wilt ons doen geloven dat je deze crisis kunt wegwensen met een paar zoete woordjes, terwijl je ondertussen

een graai doet in de zakken van gewone Denen en hen al hun geld afhandig maakt.’

Hartmann keek naar het publiek. Ze waren rustig. Ze luisterden.

‘Ik weet dat het moeilijk is. We lezen al zo lang over ontslagen en faillissementen. Over spaargeld dat in het niets verdwijnt.’ Een lange stilte. Men wachtte af. ‘Als ik een toverstokje had, denkt u dan niet dat ik dat zou gebruiken? We moeten roeien met de riemen die we hebben. Niet alleen in Denemarken. Overal. De keuze die voorligt is eenvoudig. Pakken we deze problemen nu aan? Of schuiven we de rotzooi door naar onze kinderen?’

Hij gebaarde naar de gedrongen, roodharige man naast hem.

‘Als u uw verantwoordelijkheid wilt ontlopen, moet u op Anders Ussing stemmen. Als u de moed hebt haar onder ogen te zien, kies dan voor mij.’

Dat viel goed. Ussing pakte de microfoon.

‘Dus terwijl Zeeland in de kranten jammert dat ze moeten verhuizen, geef jij ze meer van ons geld. Werkt het zo, Troels? Nog meer smeergeld voor je vriendjes...’

‘Als we een gunstig klimaat voor het bedrijfsleven scheppen, blijven onze banen hier behouden,’ hield Hartmann vol. ‘Ons industriële beleid is streven naar groei. Maar er zijn grenzen. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Iedereen levert een bijdrage, net zoals iedereen wordt getroffen. Dat geldt ook voor Zeeland.’ Dat herhaalde hij nog eens, met zijn hand op zijn hart. ‘Dat geldt ook voor Zeeland.’

Er werd voor hem geklapt toen hij vertrok. Maar Karen Nebel was niet tevreden toen ze naar de auto liepen.

‘Ik heb je uitdrukkelijk gevraagd Zeeland niet te noemen.’

‘Wat moest ik dan? Hij zette me onder druk. Ik kon zijn vraag niet negeren. Zeeland moet in de openbaarheid treden en het artikel ontkennen.’

Ze was een lange vrouw met achterovergekamd, licht haar en een strak, gegroefd gelaat dat een vrij harde indruk maakte. Ze kon sluw zijn, maar dat kon hij wel aan.

‘Ze zullen het toch wel ontkennen, hè Karen?’

‘Ik heb talloze berichten achtergelaten. Niemand heeft nog gereageerd. Ik denk dat er iets aan de hand is.’

‘Zorg dat ze het bekendmaken,’ verordonneerde Hartmann. ‘Ik heb bijna een deal rond met de mensen van Rosa Lebeck. Ik wil niet dat daar iets tussen komt.’

Ze keek nijdig toen ze de naam hoorde van de vrouw die de leider was van de Partij van het Centrum.

‘Er is hiernaast een daklozenkamp,’ zei ze. ‘Ik heb er een bezoekje gepland.’

‘Als ik daar met mensen kan praten, prima. Maar niet als ik alleen maar met ze op de foto mag.’

Ze waren bij de auto. Nebel hield het portier voor hem open.

‘Troels. Het gaat om daklozen. We zijn hier alleen maar om met ze op de foto te gaan.’

Hartmanns telefoon ging. Hij zag het nummer en liep een eindje bij de auto vandaan om ongestoord te kunnen praten.

‘Ik heb je net op tv gezien, schat. Als ik niet de leider van een andere partij was, zou je mijn stem krijgen.’

‘Geef me die stem toch maar,’ zei Hartmann. ‘We moeten deze deal sluiten, Rosa. En daarna wil ik je zien. Ergens waar we niet worden gestoord.’ Hij keek om zich heen, zag dat hij alleen was. ‘Met een groot bed met koperen spijlen.’

‘Mijn god. En je Dylan-muziek erbij.’

‘Eerst die deal.’

‘We zullen je steunen als premier. Zolang we weten dat je boven op Zeeland zit.’

Hij lachte.

‘Je gelooft Ussing toch niet? Of dat stomme krantje van vanochtend?’

‘Laten we het daar later over hebben,’ zei Rosa Lebech.

En weg was ze.

Voor hij zijn gedachten weer op een rijtje had stond Karen Nebel al bij hem. Ze wilde het bezoek aan het daklozenkamp aflazen. Een van de beveiligingsmensen was bij haar. Hij zei dat ze om de hoek een lijk hadden gevonden.

‘De PET denkt dat het gevaarlijk kan worden. Er is gerommeld met de beveiligingssystemen of zoiets. Ze denken...’

‘Ik ga Ussing niet nog meer munitie geven,’ zei Hartmann. ‘Verplaats dat bezoek maar naar later vandaag. Tenzij de PET met iets concreets komt.’

‘Van wie was dat telefoontje?’

Hij dacht even na.

‘Mijn tandarts. Ik was een afspraak vergeten.’ Hij haalde zijn schouders op. De charmante Hartmann-glimlach. ‘Verkiezingen. Ze slokken je helemaal op.’

De das zat ongemakkelijk. Het overhemd had zijn beste dagen gehad. Brix had de ceremonie georganiseerd en had om een of andere reden de politiekapel uitgenodigd. Ze stonden in een hoek te blazen en te puffen in trompetten en tenortuba's. Het geluid deed denken aan een groepje dronken olifanten.

Ze probeerde beleefd te luisteren naar de oorlogsverhalen van een oude officier uit de provincie, wachtend tot de ceremonie zou beginnen, toen haar telefoon ging.

Lund liep een eindje weg en nam op.

‘Met Juncker. Ik ben nog steeds op het haventerrein.’

‘Hallo, Asbjørn.’

Na een lange stilte zei hij: ‘De technische recherche heeft onze lichaamsdelen onderzocht. Ze zijn er zeker van dat het moord is. Hij was al dood toen de kraan hem greep. Hij heeft een paar flinke klappen met een klauwhamer gehad. Het lijkt erop dat hij van het schip kon ontsnappen en dat de dader hem op de sloop weer te pakken heeft gekregen. Heeft hem in het autowrak gekwakt. We hebben met de zwervers hier gesproken. Ze hebben geen enkel idee. Zeeland weet niet of er iemand wordt vermist.’

‘Is dat alles?’

‘Iemand heeft hier een speedboot zien varen. Ze dachten dat hij achter een zeehond aan zat.’

‘Waarom zou iemand dat doen?’ vroeg ze. Ze liep naar het raam en staarde naar het weer buiten.

‘De kustwacht zei dat ze rond half drie in de ochtend een telefoontje kregen dat werd afgebroken. Ze weten niet van wie. De speedboot werd niet lang daarna in de buurt van het sloofterrein gezien.’

Lund stelde de voor de hand liggende vraag. Hadden vaartuigen in de buurt melding gemaakt van een vermiste zeeman? Volgens Juncker niet.

‘Dat schip is waarschijnlijk de haven al uit,’ zei ze. ‘Je moet alle vaarbewegingen nagaan.’

‘Welke vaarbewegingen? Zeeland onderneemt zo goed als geen activiteiten meer in dit deel van de haven. En...’ Hij zweeg even, alsof hij naar een rustig plekje zocht. ‘Er lopen hier allemaal PET-jongens rond te snuffelen. Wat hebben zij ermee te maken?’

‘Rustig maar, Asbjørn. Dat zijn ook maar mensen.’

‘Je gaat me nooit Juncker noemen, hè?’

‘Praat met Madsen. Doe wat hij zegt. Ik ben druk met...’

‘Een vent van de PET wil je spreken. Borch heet hij. Kreeg de indruk dat hij je al kende. Hij komt eraan.’

Lund zei niets.

‘Hallo?’ klonk Juncker door de telefoon. ‘Is daar iemand?’

‘Praat met Madsen,’ zei Lund nogmaals. Ze verbrak de verbinding, keek door de lange gang en vroeg zich af hoeveel kwelgeesten uit het verleden er nog meer zouden opduiken.

Ze had geen idee wat Mathias Borch tegenwoordig deed. Het zou wel iets belangrijks zijn. Hij was slim, dat was twintig jaar geleden al gebleken toen ze elkaar hadden ontmoet op de politieacademie. Nu maakte hij een ietwat afgeleefde, vermoeide indruk. Hij had nog wel al zijn haar, ongekamd zoals

gewoonlijk, en hij had het gerimpelde gezicht van een boxerpuppy.

Puppy.

Zo noemde ze hem vroeger. De herinnering daaraan moest de reden zijn waarom ze bloosde toen Borch kwam aanstappen. Hij glimlachte niet, keek haar nauwelijks aan en zei: 'Sarah. We moeten praten. Dat lijkt in de haven. Dat groentje van jullie daar zei...'

'Stop,' zei Lund met opgeheven hand. Toen wees ze naar de deur. Brix was aan zijn toespraak begonnen. Ze hoorde hem spreken over de kracht van het korps, jaar na jaar, en hoe de integriteit ervan de basis vormde voor gerechtigheid en veiligheid in Kopenhagen.

'Dat heb ik al duizend keer gehoord,' bromde Borch. 'Dit is belangrijk...'

Lund vloekte binnensmonds en nam hem mee naar de keuken.

'Het spijt me dat ik je stoort,' zei hij. 'Op zo'n dag als vandaag. Ik bedoel... gefeliciteerd en zo.'

'Niet overdrijven.'

'Zo te zien gaat het prima met je,' zei hij. 'Ik meen het. Klopt dat?'

'Wat wil je?'

'Ik ben bij deze zaak betrokken. Ik moet weten welke informatie jij hebt.'

'Niets. We weten helemaal niets.'

'Hebben jullie de havens grondig doorzocht? En de schepen daar?'

'We zijn ermee bezig. Er ligt maar één schip. Juncker heeft ze via de scheepsradio gesproken. Ze hebben niets gezien.'

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Zo leek hij niet meer op een puppy, maar zag je zijn ware leeftijd.

'Ik had meer verwacht...'

'Luister! Ik heb je jaren niet gesproken. Dan duik je hier ineens op, net wanneer ik een onderscheiding krijg voor mijn vijftienvijftig dienstjaren. En dan begin je me met vragen te bestoken. Ik ga terug naar de zaal...'

'Ik werk bij de PET. Wist je dat niet?'

'Waarom zou ik?'

'Volgens ons zit er meer achter. Twee weken geleden is er ergens bij de haven ingebroken. Het leek een gewone inbraak. Een computer weg, wat kleingeld. Informatie over het beveiligingssysteem van Zeeland...'

'Dat is toch hun probleem?'

Hij staarde haar aan. Het was een stomme opmerking. Zeeland was een reusachtig internationaal concern met veel politieke invloed, op de regering en daarbuiten.

'Wat heeft dat te maken met onze in stukken gereten man?' vroeg ze.

'Er zijn geen beelden van de bewakingscamera van gisteravond. Twee minuten na die mislukte noodoproep aan de kustwacht zijn alle camera's op de een of andere manier uitgeschakeld. Iemand heeft het systeem gehackt, heeft